

Jobb és bal arcom

Nézem a tükörben:
istenem, miért adtál nekem
ilyen felemás arcot?
A jobbik fele szelíden néz rád
és emlékezik a paradicsomra.

Beszélgethetsz
vele, kipirosodik a hívásodra.
A bal fele göröngyös és gyanakvó: szólj hozzá
visszaüvölt,
simítsd végig, megvérzi a kezed.
Miért nem adtál nekem egyforma
arcokat? Két figyelő pofacsontot, két egymásra hajló,
pontos ajkat?
Nem tudom, melyik vagyok, melyik
az én arcom: a rád-szomjas jobb
vagy a néma,
sötétségbe meredő bal?

Mosolyogni szeretnék,
de csak a fél arcomra szállnak a lepkék,
a bal körül darazsak morognak:
fullánkjuktól megduzzadt a szám.
Bal arcomat le kellene
hántanom,
mint valami démon-maszkot.
De ki nyúlhat a húshoz,
mit anyja fogant, mielőtt
a fia megkérdezhetne volna a csillagokat:
hova számúztök engem?
A jobb és bal arcom csatája
lettem én,
kettejük testvér-dulakodása.

Fordulok jobbra: nyár húsa csattog
a hegyeken;
balra: dideregnek a fák
a folyók jég-szöges oldalán.
Istenem, nem tudok két arcommal,
egész nappalommal és éjszakámmal
feléd nyílni. Ha fogod is a kezem,
föllázadok,
míg a halál
közelebb csikorog a kavics-ösvényen,
lök bele a fekete öbölbe,

de én még kapaszkodok
a föld vastag hajfonatába,
még odanyújtom
jobb arcomat
az asszony-mellű szélfújásnak.

Mint a viola illata

*Este van, milyen kék az ablak!
Lassan száll előtte egy madár.
Szemem mindig kimeresztette a halál,
mégis tőle éreztem szabadabbnak*

*magam. Szerettem volna, ha elaltat
egy ilyen kék-várákoszású estén, mikor a táj
tisztá, fájdalomtalan csöndbe zár
s talán a csillagok is visszafogadnak.*

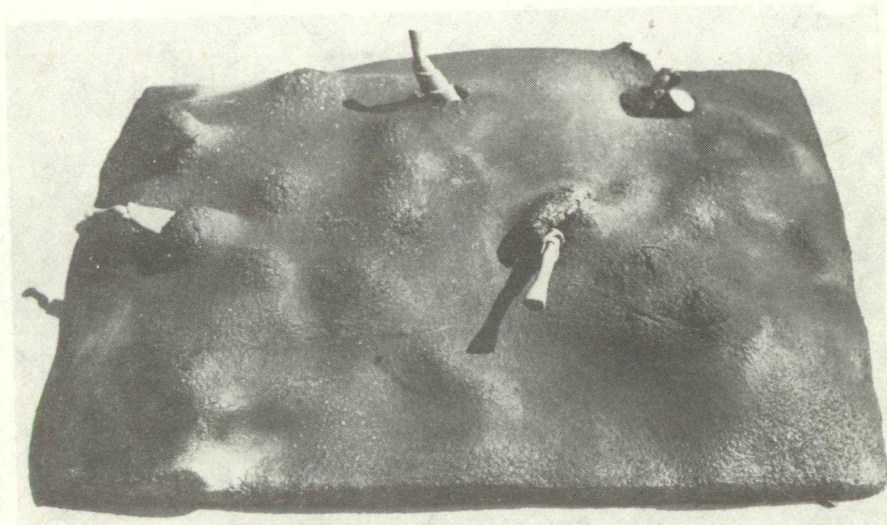
*Hozzájuk kellene hazatérni,
ha volna isten, ki törődik velem
s nemcsak a világ pusztulásakor üzen,*

*midőn minden szívdobbanás ezerévnyi.
Figyelem, hogy omlik szét, mint a fehér
viola illata, a testem. A többi szél.*

Álmodom egy népről

*Álmodom egy népről:
vonulásról
sáros tavaszi dombokon. Éneklésről
fatornyos templomok
festett-kazettás mennyezete alatt.
Széles járomcsontú asszonyok
gyönyörsikolyát
dobja felém hajladozó akácsor mögül
a szél.
Éjszakánként más és más
örökséggel gurul át fejünk
fölött a Nagy Göncöl, mert végre nemcsak egy,
de két, három vagy akárhány
multunk is lehet egyszerre*

s kinek szívében fölcattan
 meghallhatja Abrahám, Józsuá hívása,
 Álmosét, Emeséét is.
 Megvannak a saját ősóreg igéink,
 kétségbeesett
 történelmi óráink
 országutakat köveztek talpunk alá.
 Tisztább lehetne az agyunk,
 szabadabb a kézfogásunk,
 izzóbban láthatnánk: melyikünk züllött,
 fogoly-lélek,
 melyikünk beszél hunyorgás nélkül
 a villámokkal. Nemcsak korhadni,
 töredezni tudnak
 a vén, nagy fák:
 új hajtásokat is sarjaszthatnak
 fönt, a legmagasabb ágakon.
 Sólyomszemű
 férfiak, nők serege kavarog Ázsiából
 karddal,
 kereszttel
 és könyvvel Európa felé,
 Európán túl
 s nem áll meg, amíg az isten
 lehelete
 száll
 az elöttük futó szarvas
 erdő-agancsain.

GERLE MARGIT: TÁJKÉP